

En dag i Bihar

Indisk togdrift er på én gang lunefuld og forudsigelig. Jo tættere man kommer på målet, jo langsommere kører toget. Det sker hver gang. Det ene øjeblik tror man, at rejsen er slut. Man passerer de ydre forstæder og føler, at enden er nær. Snart kan man slippe ud af den trange, tætpakkede 2. Class Sleeper, der har været ens hjem de seneste 12, 24, 36, 48 timer (min personlige rekord er 56 timer, med fire bananer og 2 pakker kiks på lommen). Og så lægges der alligevel et par timer oveni rejsen. Pludselig holder toget stille uden påviselig grund. Det starter nølende og stopper igen med et metallisk hvin. Og sådan bliver det ved, igen og igen, som var det en dæmonisk plan, der tester ens tålmodighed.

På rejsen til Patna gik tiden i stå i de yderste slumområder. Det var i 1991, og jeg husker hvordan vi sneglede os forbi de endeløse rækker af små, brune hytter med papvægge og bølgetag, og tusindvis af blå presenninger, spredt ud som en kæmpe teltlejr over skraldedyngerne. Beskidte børn rendte rundt mellem gule hunde (i Indien findes der kun én race) og langs jernbanesvellerne sad de lokale på rad og rækker og forrettede deres nødtørft.

Jeg blev ikke hængende i Patna. En enkelt vandring gennem byens gader var alt hvad jeg kunne bære. Jeg så en kvinde, der tiggede hen over liget af sin mand. Hun sad på knæ med udstrakte arme og klagende sin nød. Foran lå hendes mand med frosne øjne og fråde om munden. Han var iført sit almindelige tøj, et par slidte mørkegrå bukser og en skjorte, der engang havde været hvid. Det var som om han lige var faldet. Senere så jeg et barn, vel næppe mere end tre år gammel, der sad midt på fortovet og tiggede. Barnet greb fat om mit bukseben, som jeg passerede. Jeg måtte ryste det af, men oplevelsen hang fast.

I Patna var der ingen Slumdog Millionaire, kun en skræmmende

og hudløs desperation. For første gang i Indien følte jeg mig alene og sårbar. Jeg følte tusind øjne brænde i nakken, som om alle kiggede på mig, hvad de måske også gjorde, for der var ingen andre turister end mig. Jeg følte mig rig og selvbevidst, med en snert af skyldfølelse.

Jeg forlod Patna samme aften. Bussen var nærmest var tom. Vi var kun en håndfuld passagerer, og jeg strakte mig over fire sæder natten lang, en uventet luksus i et land hvor kun de hurtigste får en siddeplads. Først i dag ved jeg hvorfor bussen var tom. 90'ernes Bihar var lovløst og fattigt, landområderne var hærget af røverpak og kastemilitser og man tog ikke natbussen, hvis man kunne slippe.

Den nat blev vi ramt af et voldsomt tordenvejr. Mægtige lyn skar gennem den mørke himmel og tunge tropiske regndråber faldt ind gennem bussens tremmevinduer. Mindet og Bihar fossede ud i de hullede veje. Jeg glædede mig bare til at komme videre.